

Hvad er kristendom - for mig?

Det spørgsmål har jeg arbejdet med på daglig basis stort set hele mit voksenliv.

I prædiken efter prædiken gennem snart 30 år har jeg funderet over dette '*evangelium*', som jeg ved skæbnens tilskikkelse er blevet viet til, og jeg arbejder stadig med det - uden dog at have fundet noget, som jeg med rette kunne kaldes '*den rette lære*'.

Alligevel - eller måske netop derfor - vil jeg med glæde og en vis stolthed kalde mig selv Kristen.

Det kræver nok en forklaring.

Når jeg endnu ikke har fundet noget kristen sandhed, selv om guderne skal vide, at jeg har søgt, så skyldes det måske, at der ikke findes nogen endegyldig kristen sandhed i form af en fast etableret religion, lov eller moral eller kosmologi eller filosofi eller hvad, man nu vil. Altså ikke noget, man med rette kunne kalde en sand kristen lære.

Til gengæld findes der en *Kristus*, der ifølge evangeliet er både sand Gud og sandt menneske. Eller som det udtrykkes i Johannes' Åbenbaring: Alfa og Omega - det vil sige alt. Og som det levende gud-menneske, han ikke blot var, men hævdes fortsat at være, er han - som alt andet i universet - i bevægelse. Evangeliet taler om, at hans ånd er levende til stede i den kristne menighed - eller blot dér, hvor et par stykker snakker om ham - og det er altså den ånd - langt mere end døde bogstaver og givne sandheder - der bevæger hans menighed.

Jeg synes, det er en overordentlig befriende tanke. Og meget mere end det. Det er en tanke, der giver mit selv en helt ny værdighed - jeg, der før måtte bøje mig for og kæmpe med andres etablerede 'sandheder', men som nu kan rette mig op med klar besked om at tænke selv - lytte til mit eget hjerte og min egen samvittighed, når livet skal forstås og leves. Lytte til min egen indre Kristus,

som Paulus kunne have formuleret det. Den indre Kristus, som altså altid er i bevægelse.

Man kunne måske formulere det sådan: Kristen er ikke noget, jeg er - det er noget, jeg hele tiden håber at blive i mødet med andre mennesker.

Det bringer mig så videre til spørgsmålet om, hvad der er formålet med evangeliet. Eller: Hvad vil denne Jesus mig egentlig?

Ifølge evangeliet om ham, brugte han sit liv på at underminere det herskende religiøse og politiske samfund til fordel for et nyt fællesskab mellem mennesker. Et fællesskab, som ikke bygger på samhørighed i form af nationale, politiske, religiøse, moralske, racemæssige, familiemæssige eller andre fælles kendetegn. Ej heller på enighed om den rette måde at leve på eller om den rette tro - men på en drøm og et håb - på en længsel efter en ny jord og en ny himmel, som det siges. Det frie liv og det kærlige fællesskab, som ikke vil tilbede systemet, men sætter det enkelte menneske over alt. Mennesker er ikke til for systemets skyld. Nej, systemet er alene til for at tjene mennesker. Jeg tror, det var et hovedanliggende for den nye Kristusbevægelse.

Selvfølgelig skabte denne ikkevoldelige åndelige underminering af det etablerede samfund voldsom modstand og forfølgelse fra magthavernes side - en modstand, der på et tidspunkt mandede ud i Jesus' henrettelse på det romerske kors - og som fortsatte, alt som den bevægelse, Jesus satte i gang, bredte sig rundt i hele Romerriget. Men hos nogle få antændte Jesus' liv - og måske ikke mindst hans død - den indre glød, som fik dem til - stik imod al rimelig fornuft - at kæmpe for at realisere denne drøm om et universelt menneskeligt fællesskab, der byggede på grænseløs og ubetinget kærlighed fremfor forkærlighed - selvhengivelse fremfor overlevelse - og som satte medmenneskets tarv højere end ens egne. Stik

imod al erfaring følte de en vished om, at denne drøm med Guds hjælp snart ville gå i opfyldelse.

Modstand imod evangeliet er ikke blot forståelig, men såre menneskelig. Som kristen giver jeg godt nok Kristus og hans ånd lov til at gennemstrømme mig - f.eks. når jeg lytter til evangeliet, som det udfolder sig ved gudstjenesten, eller hvor den nu vil - men det sker i en stadig kamp med mit eget ego, der vil mig selv - der selv vil have magt over min egen tilværelse - der vil overlevelse fremfor alt - også på andres bekostning.

Ifølge evangeliet er mennesket splittet mellem disse to indbyrdes kæmpende rivaler. Kød og ånd kalder Paulus dem - man kunne vel også sige Gud og Djævelen eller ens egoistiske jeg og ens guddommelige selv, som de spirituelle siger det. Eller hvad man nu vil. Det vigtige er erfaringen af mennesket som et splittet væsen.

Denne ydre og indre modstand vanskeliggør selvfølgelig i nogen grad realiseringen af det Guds rige, som Jesus forkyndte i ord og i handling, og hvis gennemførelse - eller måske rettere: afventen - han overgav som en opgave til sine disciple og til de senere kristne menigheder, der spredte sig ud over verden. Kaster man et blik på verdens tilstand ifølge medierne og måske også på ens egen, synes opfyldelsen af den kristne drøm om Guds rige at være uendeligt langt borte.

Men måske er drømmen om sådan en verdensomvæltende kristen revolution blot endnu et udtryk for det menneskelige magtbegær. Engang sagde Jesus noget om, at Guds rige allerede var her lige nu midt iblandt os. Og måske er Guds rige - den kristne drøm - noget helt andet end det, som alverdens imperier, kongeriger og paverdømmer med alle deres herligheder og deres imponerende magt og produktivitet, er udtryk for. Måske oprinder Guds rige i samme øjeblik, vi tør give slip på os selv og åbne os for Kristusånden eller tør

hengive os til Kristus, som det udtrykkes. Og at åbne sig for Kristusånden eller hengive sig til Kristus er at åbne sig for og hengive sig fordomsfrit og uden betingelser til sit medmenneske.

Når det sker - og det sker! - i det små - i dagligdagens mange samtaler og samvær - ja, så vil jeg mene, man godt kan tale om, at det er Guds rige, der bryder frem lige midt iblandt os. Og da bliver jeg kristen - når Kristusånden så at sige slipper mig fri fra mig selv og overgiver mig til det, som ifølge Kristus er det vigtigste af alt: mit medmenneske. I små glimt af spontan, umotiveret og betingelsesløs medmenneskelighed.

Så hvad *betyder* min Kristus så for mig, der kalder mig kristen?

Ikke noget særligt, synes jeg. Personligt har jeg aldrig oplevet nogen livsforvandlerende åbenbaring eller for den sags skyld 'set lyset'. Og jeg synes på ingen måde, min kristendom har gjort mig til et bedre menneske. Min indre splittelse er for mig særdeles nærværende i dagligdagen. Nej, for mig betyder min kristendom ikke, at jeg er noget særligt i forhold til andre mennesker. Mit liv er et ganske almindeligt syndigt liv præget af frygt for Gud og hvermand i håb om at blive til noget fint og stort - vinde min fars og andres anerkendelse og tjene mange penge. Bortset fra frygten er der ikke noget af det, der er lykkedes.

Men ind i dette ganske almindelige menneskeliv blander der sig så noget virkelig stort, som aldrig er min egen fortjeneste, men en ren og skær gave, der ligesom oplyser mit splittede liv på den flade strand og gør det både helligt, udvalgt og elsket. Sådan som det nu engang er!

I heldige øjeblikke kan denne bevidsthed gøre mig lidt glad. Glad og taknemmelig for livet - glad for mine medmennesker, som jeg deler dette liv med - og også lidt mere glad for mig selv - fordi det hele ikke er op til mig.

Dybest set var og er mit liv båret af livet selv - nærmest på trods af alle mine egne anstrengelser. Eller som de gamle sagde. Mit liv og min død hviler trygt i Guds hånd - nu og altid!

Når det en gang imellem slår mig - det kan være når jeg går i kirke eller snakker med gode venner eller bare går en tur ved havet - så lever jeg. Så er jeg. Kristen.